

Verslag marathon Utrecht

maart 2006

Het geheim van de zwartjes

Ergens in het najaar werden plannen gesmeed door de marathonlopers onder ons. Wie loopt, waar gaan we lopen en wanneer gaan we dit doen? Vele vragen die een antwoord kregen in de daarop volgende weken. De eersten onder ons gingen van start in Frankrijk, Cheverny of zoiets. De wijnstreek, natuurlijk hadden we niets anders verwacht van onzen Christophe. Voor ons echter was het nog wat te vroeg. Daarom verkozen wij om bij onze noorderburen een marathon te lopen, in Utrecht nota bene. In den beginne waren we met een stuk of 7-8 maar hier en daar viel er onderweg wel een in panne. De ene had zijn voet omgeslagen, de andere kon niet mee en bij nog een andere had wat anders aan de hand. Uiteindelijk bleven we nog met 4 over die de marathon zouden lopen en gelopen hebben. Johan, die van plan was om de marathon mee te lopen, kon door een voetblessure niet genoeg trainen en liep dan maar een halve marathon. Hierdoor ontdekte hij wel het geheim van de zwartjes, zoals hij ze steevast noemde. Samen onder de douche met de Afrikaantjes kwam hij te weten hoe het komt dat deze zo gemakkelijk lopen. Geen weerstand, bleef hij steeds maar herhalen, ondertussen hield hij duim en wijsvinger ongeveer 5 centimeter van elkaar verwijderd. Een goede verstaander weet wel wat ik bedoel, voor anderen vraag het maar aan Johan Rotsaert. En dan onze goede vriend Stijn. Alles meegedaan, een zeer goede halve marathon in Hastings, een goede laatste lange training en dan boem! Pijn in de buik en geen marathon dit jaar. Spijtig, heel spijtig, voor Stijn en voor ons, we hadden hem graag erbij gehad. Hans was op training niet in te nemen. Hij wilde altijd maar meer en vlugger lopen. Meermaals moesten we hem intomen. Hij wou en zou een goede marathon lopen. Dromen komen niet altijd uit, en ja hoor ook bij Hans zijn dromen soms bedrog. Maar, Hans verliest er de moed niet bij en belooft plechtig de volgende keer beter te doen en het trainingsschema beter op te volgen. Hiervan nota genomen, komen we bij onze volgende marathonlopers, Wendy en Koen. Koen en Wendy, Wendy en Koen, samen uit, samen thuis. Mooi toch hé! Samen komen trainen, samen de marathon lopen. Hoe mooi kan de liefde voor elkaar toch zijn. Steeds trouw op post voor de trainingen, goed of slecht weer, ze waren er altijd. Hun doel en hoop was samen onder de 4 uur lopen. Bijna was het hen gelukt. Maar de wind was een beetje spelbreker en daardoor werd het ietsje meer. Terwijl trotse mama Marianne een traantje wegpinkte van geluk kwamen Wendy en Koen hand in hand over de streep. Proficiat. O ja, ikzelf heb ook nog meegelopen. En ik heb mijn doelstelling bereikt. Onder de 3u30, goed toegekomen. Daarna een flinke douche, wat boterhammen en dan een Hollandse pint. Ik mocht er mijn lippen niet aan zetten of ze was leeg. Moe maar voldaan reden we daarna huiswaarts. Wendy pijnigde haar hersenen met de vraag "Zou ik wel of zou ik niet?" Ze weet het volgens mij nog altijd niet!

Op naar de volgende marathon!

Filip De Smet